

**O pravljicarju,
ki je ostal brez
kolesa**

Sergej Skočir

Sergej Skočir

O PRAVLJIČARJU, KI JE OSTAL BREZ KOLESA

Sergej Skočir

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32(0.034.2)

SKOČIR, Sergej, poslovni informatik

O pravljicarju, ki je ostal brez kolesa [Elektronski vir] / Sergej Skočir ; [ilustratorka Maruša Štepec]. - El. knjiga. - Krško : 1A internet, 2012

Način dostopa (URL): <http://www.enakupi.com/e-izdelki/>

ISBN 978-961-6905-36-7 (pdf)

ISBN 978-961-6905-37-4 (mobi)

ISBN 978-961-6905-38-1 (ePub)

264494848

O pravljicarju, ki je ostal brez kolesa

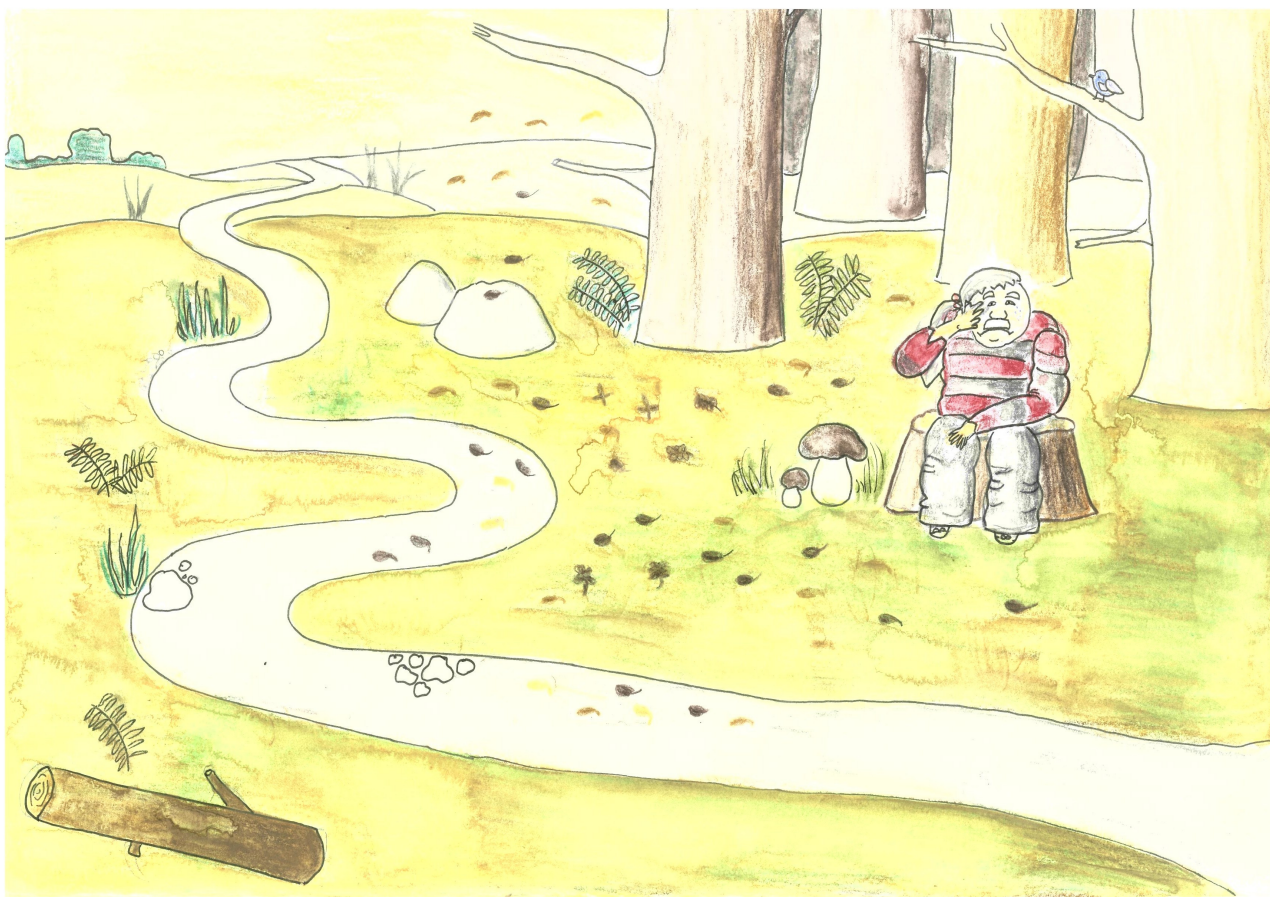
Pred davnimi časi, za devetimi gorami in devetimi vodami... ne, saj ne, to se samo tako reče. Ta zgodba se je pripetila v povsem običajnem okolju, povsem običajnemu pravljicarju. Saj veste, kdo je pravljicar, mar ne? To je tisti gospod, ki vedno znova pripoveduje pravljice in razveseljuje otroke s svojimi domislicami. Človek bi mislil, da je vedno razigran in dobre volje. Vendar temu ni tako, tudi pravljicar je včasih žalosten, še posebej ko se mu zgodi krivica. Vendar je ni težave, ki je ne bi mogel rešiti s pomočjo prijateljev in z malo dobre volje! Vas zanima, kaj se je zgodilo? Berite dalje!

V mestu, v mali hiški, je živel pravljicar. Vsak večer je v polmraku, ob soju sveč, pisal pravljice. Včasih dolge in včasih kratke, včasih vesele in včasih žalostne, a vedno zanimive in vedno s srečnim koncem. Čez dan se je s svojim rdečim kolesom vozil povsod, blizu in daleč, kjerkoli so bili doma otroci. Vsi so ga nestrpnno pričakali in z zanimanjem poslušali, kaj jim ima povedati. Tisti najbolj domiselni so mu celo predlagali glavne junake in zaplete v zgodbah. Kot bi mignil je nastala nova pravljica! Rad je razveseljeval velike in male, nihče ni bil zanj predaletč. S svojim rdečim kolesom je prišel do vseh.

Nekega dne pa se mu je pripetilo nekaj nenavadnega. To je bil dan, ko je prikolesaril v majhno vas na robu velikega gozda. Že večkrat je bil v bližini, vendar še nikoli v točno tej vasi. Naslonil je svoje rdeče kolo na stavbo za vogalom, ter previdno vstopil v bližnji vrtec. Otroci so se ga takoj razveselili, kako se ga nebi, ko pa je imel pod roko zvrhan kup knjig s pravljičami. Razdelil jih je med malčke, nato pa so jih skupaj prebrali, eno za drugo. Ure so švignile mimo kot bi mignil. Oditi so mu dovolili šele, ko jim je obljubil, da se kmalu spet vrne. Z nasmeškom na obrazu se je poslovil in odšel, za vogalom pa ga je čakalo neljubo presenečenje.

Njegovega rdečega kolesa ni bilo nikjer! Popraskal se je po glavi, pogledal levo in desno, si pomel oči, da bi bolje videl. Nič. Kolo je izginilo, kot da bi izpuhtelo v zrak. V svoji vnemi, da bi čim hitreje razveselil mlade nadobudneže, ga je pozabil zakleniti. Zdaj kolesa ni bilo več. Očitno so mu ga ukradli nepridipravi. Le kako se mu je lahko zgodilo kaj takega, je pomislil. Njegov nasmešek se je izgubil in po licu mu je spolzela drobna solzica. Kako se bo zdaj vrnil domov? Še huje, kako bo zdaj lahko razveseljeval otroke po svetu? Poklapan je odšel v gozd, upajoč da mu bo svež zrak dobro del. Tam bo lažje razmislil, kaj mu je storiti.

Veverica na veji ga je opazila, ko je hodil med drevesi in takoj začutila, da nekaj ni v redu. Brez oklevanja je skočila predenj in ga vprašala, zakaj je tako žalosten.

»Zakaj ne bi bil žalosten?« ji je odvrnil pravljicar. »Moje lepo rdeče kolo so mi ukradli in zdaj ne morem domov. Ne bom več mogel razveseljevati otrok s pripovedovanjem pravljič. Moje noge me ne nesejo v vse te oddaljene kraje, kjer so doma otroci.«

Veverica je videla, da je po srcu dober človek. Razumela je njegovo žalost in sklenila, da mu pomaga.

»Nikar tako žalostno ne postopaj, dragi pravljicar. Poklicala bom svoje gozdne prijatelje, takoj ti bomo priskočili na pomoč!«

Pravljicar se je razveselil pomoči, vendar je dvomil, kako ga lahko tako majhno bitjece reši njegove zagate.

Pogovor sta slišali tudi lisici, ki sta se ravno potikali naokoli.

»Pha, poglej to veverico,« se je oglasila prva. »Človeku pomaga! Mar ne ve, da so ljudje najbolj sebična bitja na svetu? Samo nase znajo misliti. Zdaj, ko potrebuje pomoč, je ves sladek, na koncu ji pa še hvala ne bo rekel.«

Druga lisica je v znak odobravanja pokimala. Vendar pa se veverica nanju ni ozirala. Vedela je, da je osebi v stiski vedno treba pomagati po najboljših močeh. Zbrala je na kup svoje gozdne prijatelje: sovo, medveda, srako in srno. Razložila jim je položaj, v katerem se je znašel pravljicar in vsi so se strinjali, da mu bodo pomagali.

Sova je odletela na bližnje odlagališče smeti in od tam priletela nazaj z novim ogrodjem za kolo. Srna je odskakljala globoko v gozd, kjer je pred kratkim opazila dve odvrženi gumi. Ti bosta odlično služili za prednje in zadnje kolo. Sraka je pobrskala po svojem gnezdu, kjer je pridno shranjevala same bleščeče reči in odkrila svetlečo lučko, ravno pravšnjo za na krmilo kolesa. Našla je tudi zvonec, ki ga vsako kolo potrebuje za varno vožnjo. Veverica je medtem iz gozdnih vej in listja spletla udoben sedež, ki se ga še kralji ne bi sramovali. Medved, ki je bil spreten s svojimi šapami, je na koncu vse dele sestavil v celoto. Kot bi mignil je bilo pred njimi novo kolo.

Lisici sta vse to mirno opazovali in se zmrdovali.

»Neumnježi,« sta negodovali. »Vsak mora najprej zase poskrbeti, ne pa da drugim pomaga!«

Ko je bila operacija končana, je veverica odhitela nazaj do pravljicarja. Našla ga je sedečega na štoru, medtem ko je žalostno zmajeval z glavo. Odpeljala ga je na jaso, do novega kolesa. Ko ga je zagledal, so se mu zasvetile oči in na ustnice se mu je prikradel nasmeh. Celu solzica se mu je utrnila, le da je bila tokrat to solzica sreče. Morda kolo ni bilo tako lepo kot prejšnje, vendar je bilo ravno tako uporabno. Po eni strani še boljše, saj je bilo narejeno z ljubeznijo.

»Predrage živali, saj to je neverjetno! Iskrena hvala!« Skorajda bi mu zmanjkalo sape. »Le kako vam lahko poplačam to dobro delo?«

Živali so mu razložile, da v zameno ne potrebujejo ničesar. Njegova hvaležnost je bila vse, kar so potrebovale. Vendarle je bil pravljicar neomajen in je takoj prišel na odlično idejo: povedal jim bo pravljico!

Posedli so se v krogu na jasi. Živali so našpičile ušesa, medtem ko je pravljicar pripovedoval najlepšo pravljico, kar jih je bil kdajkoli napisal. Še lisici sta morali pogoltniti svoj ponos in priznati, da sta se zmotili – pravljicar je bil res dober človek po srcu. Vseeno pa sta iz previdnosti poslušali le od daleč. So pa ostale živali vedele povedati, da sta se tako vživel v zgodbo, da cel čas nista niti pisnili.

Čas jim je hitro minil in še opazili niso, da se je zvečerilo. Pravljičar je zato zaključil s pravljico, se poslovil ter se odpeljal domov z najboljšim kolesom, kar jih je kdajkoli imel. Ob slovesu je še obljubil svojim novim prijateljem, da bo nekega dne tudi o tej dogodivščini napisal pravljico. Kaj veste, mogoče pa je ravno to tista pravljica?

ISBN 978-961-6905-36-7 (pdf)
ISBN 978-961-6905-37-4 (mobi)
ISBN 978-961-6905-38-1 (ePub)

264494848